

STRESS!!!!

Eindelijk begin ik weer vaste grond onder mijn voeten te krijgen. De nieuw opgestarte opdrachten na mijn zwangerschapsverlof lopen goed; de opdrachtgevers zijn leuk om mee samen te werken. Negen maanden na de bevalling wordt mijn lijf weer bestuurd door 'gewone' hormonen. Mijn nanny, werkster en managementassistent zorgen er samen met mij voor dat ons huishouden met twee kinderen is georganiseerd, terwijl mijn man en ik allebei fulltime werken. De oudste heeft een fantastisch verjaardagsfeestje gehad en is inmiddels gewend aan school en aan zijn nieuwe zusje. Zijn zusje blijkt een vrolijk meisje te zijn dat nagenoeg iedere nacht doorslaapt. Ik ben moe en sleep vijftien kilo te veel met me, maar het lijkt erop dat we het redden op deze manier met ons nieuwe gezin van vier. En dan kom ik gisteren thuis na een tweedaagse training. Mijn nanny vertelt me dat ze ermee wil stoppen. Ze is er net een jaar en is net een beetje ingewerkt, maar vindt het toch te zwaar. Mijn gevoel van het op orde te hebben stort als een kaartenhuis in elkaar. Shit, moeten we weer op zoek naar een nieuwe nanny! De wachtlijsten bij crèches bedragen minimaal een jaar. Tussen het voorbereiden van een nieuwe tweedaagse, het schrijven van een offerte en een column door bel ik verschillende bemiddelingsbureaus. Ook zij weten niet zeker of zij binnen twee maanden een nanny voor ons zullen hebben gevonden. Een van mijn opdrachtgevers belt me of ik morgen met spoed langs kan komen. Ik weet het te regelen met mijn man. En dan belt school of ik mijn zoontje op kan komen halen. Hij is ziek en heeft koorts. Ik ben niet alleen. Dat stelt gerust. Iedere beetje ambitieuze werkende moeder met of zonder

geëmancipeerde man vertelt me hetzelfde: als de kinderen 7 jaar of ouder zijn, storten ze in en moeten ze een jaar of meer bijkomen van de tropenjaren die ze achter de rug hebben. Wij, ambitieuze moeders, constateren in deze gesprekken met elkaar dat het het beste zou zijn als we gewoon stoppen met werken om zelf voor de kinderen te zorgen. Maar dat menen we natuurlijk niet echt.

We zouden doodongelukkig worden.

De minister wil meer vrouwen aan 'de top'.

Desnoods maakt ze een 'vrouwenquotum'. Ik vraag me dan wel af wat ze gaat doen met de kinderopvang en de scholen in Nederland. Wie zorgt er voor onze kinderen als wij hard aan het werk zijn aan 'de top'? Of gaat ze die 'top' zo organiseren dat je niet 7x24 of toch wel minimaal 5x12 beschikbaar hoeft te zijn?

We doen iets vreemds in Nederland. We hebben het goed, maar werken ons drie slagen in de rondte en ervaren dagelijks stress. Ik doe er helemaal aan mee, roep minimaal een keer per dag dat ik het eigenlijk te druk heb en last heb van stress.

Al ben ik veranderkundige, ik zou niet weten waar te beginnen met het ontwerpen van een interventiestrategie om Nederland van het fenomeen 'stress' af te helpen.

Shirine Moerkerken werkt als veranderkundige bij *Strange / Strategy and Change* en helpt organisaties bij de wijze waarop zij antwoorden geven op maatschappelijke vraagstukken. Zij leidt daarnaast collega-adviseurs op, waaronder bij Sioo. Tevens geeft zij een 15-daagse leergang *Interveniëren*. Zij schreef over haar vak in haar boek *Hoe ik verander*.

